

A festive Christmas scene featuring a large, decorated evergreen tree as the centerpiece. The tree is adorned with warm white lights, red and gold ornaments, and various decorations including stars and a Santa Claus figure. In the foreground, several wrapped gifts are visible, including one in red polka-dot paper and others in patterned paper. The background shows a window with red curtains, suggesting an indoor home setting.

DEBBIE
MASON

JŌULUD
HARMONY
HARBORIS

Originaali tiitel:
Debbie Mason
Mistletoe Cottage
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori fantaasia vili või on neid kasutatud väljamõeldud seostes. Kõik sarnasused tegelike sündmuste, kohtade, elavate või juba lahkunud inimestega on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2016 by Debbie Mazzuca.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E11372019
ISBN 978-9949-82-513-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Tänuavaldused

Suur tänu minu toimetajale Alex Loganile, kes andis mulle loomingu-
lise vabaduse järgida selle raamatu ja uue romaaniseeriaga oma
nägemust. Alex töötab väsimatult minu raamatute heaks, aga muu-
dab need kõik oma loova suhtumisega ka palju paremaks. Suur tänu
Grand Central/Foreveri pühendunud müügi-, reklaami-, tootmis- ja
kunstilistele osakondadele töö eest minu raamatutega. Hindan teie
pingutusi väga. Olen tänulik oma tütrele Jessile, kes raamatut selle
erinevates loomisetappides luges, samuti oma agendile Pamela
Hartyle selle eest, et ta on alati olemas, kui mul teda vaja on.

Südamlik tänu Vanessa Kellyle ja Allison Van Diepenile toetuse
ja julgustuse eest. Mul on nii väga vedanud, et te mõlemad mul ole-
mas olete.

Sharon ja Scott LeClairile aitäh selle eest, et olete parimad õde ja
vend, keda ma tahta oskaksin. Armastan teid mõlemaid.

Aitäh ka mu emale ja tema sõpradele, kes andsid mulle inspi-
ratsiooni Harmony Harbori leskede klubi kujutamiseks. Te ei ole
nii veidrad kui klubi liikmed Harmonys, aga te olete sama imeli-
sed ja toredad. Olete elav tõestus, et seitsekümmend on tõesti uus
viiskümmend.

Minu imeline abikaasa, toredad lapsed ja imetlusväärased lapselapsed – ma ei tuleks toime ilma teie armastuse ja toetuseta. Aitäh teile. Te olete mu maailm.

Aiäh mu lugejatele, kes on minuga selle reisi kaasa teinud alates Colorado jõuluseeria esimesest raamatust. Teie toetus ja toredad ülevaated, meilid, Facebooki postitused ja Twitteri säutsud tähendavad minu jaoks väga palju.

Esimene peatükk

Sireenid huilgasid, tuletõrjeautode punased ja valged tuled peegeldusid Main Streeti koloniaalstiilis laudvoodriga majadel. Puiesteel jalutavad inimesed pöördusid vaatama, kui päästemasinad ümber nurga keerasid ja autod teeserva tõmbusid. Redelauto 1 ja Auto 6 olid teel Harmony Harbori lääneossa Greystone Manorisse.

Kolm tundi varem oli Liam Gallagher olnud teel koju Bostonisse. Ta tegi peatuse tuletõrjedepoos, et öelda head aega oma isale, tuletõrjeülem Colin Gallagherile. Kuna Liam armastas oma isa, kes oli talle viimasel kuul peavarju pakkunud, tegi ta esimese vea. Ta lasi isa veenda end veel üheks päevaks jääma. Veel suurem viga oli isa väljakutse vastu võtta. Kolme mehe valvsa pilgu all, kes tundsid teda pea sama hästi, nagu ta ise ennast tundis, pidi Liam osalema oma esimesel väljakutsel enam kui viie nädala jooksul. Keskaegse kindluse eeskujul üheksateistkümnenda sajandi alguses ehitatud Greystone Manor oli tuletõrjuja õudusunenägu. Ja viimase kuu oli Liam omaenda painajatega võidelnud.

Tuletõrjeülem lõpetas telefonikõne ja pöördus Liami ja tema parima lapsepõlvesõbra Marco DiRossi poole. Ülejäänud meeskond järgnes neile redelautos. Punakaspruunide juuste ja habemega

tüüakas Fergus McLeod, kes tundis Liamit ajast, mil too veel mähkmeid kandis, andis iga kolme sekundi tagant signaali, et ristmikku vabastada. Liami isa tõstis häält, et end kuuldavaks teha. „Häärber on suitsu täis, aga kustutusüsteem ei hakanud tööle. Tuled kustusid, generaator käivitus arvatust hiljem. Paar külalist said evakuatsiooni käigus väiksemaid vigastusi...“

„Vanavanaema ja vanaema?“ küsis Liam, suutmata varjata ärevust oma hääles. Ta ei muretsenud, et isa saab ärevuse põhjusest valesti aru või noomib teda segamise pärast. Greystone kuulus Liami vanavanaemale Colleenile, kes pidas seda koos oma minia ja Liami vanaema Kittyga.

Liam polnud kunagi mõistnud, mis sundis vanavanaema häärberit hotelliks muutma. Oleks see Liami teha olnud, oleks ta häärberi juba aastate eest ära müünud. Eriti nüüd, kus vanaisa Ronanit ei olnud seal enam abiks. Liam lootis, et pärast tänast õhtut suhtub vanavanaema müügimõttesse leebemalt.

„Jasper sai vanavanaema välja, aga su vanaema, üks naine ja väike laps on veel majas. Nad ei suuda väikest tüdrukut leida. Kitty ja naine keelduvad ilma temata lahkumast.“ Isa vaatas Marco poole. „Jasper ütleb, et see on su õde, poja. Ja väike tüdruk on tema tütar, sinu õetütar.“

Liam vilistas vaikselt. *Sophie DiRossi*. Ta polnud naise peale mõelnud aastaid, aga kunagi oli aeg, mil ta kellegi muu peale ei mõelnudki. Liam vaatas Marco poole, kes istus klapptoolil tema vastas.

Marco lõug tõmbus tollise tumeda habemetüüka varjus pingule. „Jasper ilmselt eksib, ülem. Sophie elab oma lapsega LA-s. Ta pole pärast äraminekut kodus käinud.“

„Tahtsin sind lihtsalt hoiatada, kui see peaks tõsi olema,“ ütles isa, vaatas Liami poole ja ajas Marco märkuse peale lõua püsti, enne kui pilgu ettepoole suunas.

Harmony Harboris teadsid kõik, kuidas DiRossid Sophie ja tema ema äraminekusse suhtusid. Kuus kuud pärast seda, kui Sophie ja

tema ema jalga lasid, oli Harmony Harborist lahkunud DiRossi lastest vanim, Lucas. Aasta hiljem oli nende isa Giovanni uuesti abiellunud ja Itaaliasse kolinud.

„Kas kõik on korras?“ küsis Liam oma parimalt sõbralt.

Marco võttis kiivri peast ja sasis oma tumedaid juukseid. „Jasper kindlasti eksis. See ei saa mingil juhul Sophie olla.“

Kui Jasper ütles, et see oli Sophie, ei kahelnud Liam tema sõnades. Vanamehel ei jäänud midagi kahe silma vahele – seda võisid tõendada Liam, tema vennad ja nõod. Jasper, või Jeeves, nagu Gallagheri lapselapsed teda kutsusid, oli Greystone'is olnud nii kaua, kui nad mäletasid. Pikk kiitsakas, jäiga pingutatud käitumisega mees valitses häärberit ja Gallagheride perekonda sametkindasse peidetud raudse rusikaga.

Kuna Marco tundis Jasperit peaaegu sama hästi nagu Liam, siis sõber kas eitas tõde või pidas vimma kauem, kui Marco oli arvanud. Marco parema jala vihast sammu märgates pidas Liam tõeseks viimast võimalust. Ent samas... „Nendega saab kõik korda, semu. Me leiame su õetütre. Toome nad sealt välja.“

„Jajah, ma tean. Aga ma ei tea, mille pagana pärast ta siin on. Kaheksa aastat hiljem ilmub ta lihtsalt lambist välja...“ Marco kiivrit hoidva käe sõrmenukid olid valged ja ta raptas vihaseks pead.

Liamil oli siiski õigus olnud. „Ma ei saa aru. Kas sul ei ole hea meel, et ta viimaks koju tuli?“

„Ole nüüd ikka. Sul pole aimugi, kuidas tema äraminek meie perele mõjus. Kaks aastat ei kuulnud me temast sõnakestki. Nüüd meil veab, kui ta paar korda aastas helistab. Ja tema kõned on niiapid, et võiks arvata, nagu jälitaksime me neid.“

„Sa siis ei usu teistesse võimalustesse? Ära riku seda oma rapimisega ära. Vähemalt on sul õde veel alles.“ Liam tajus endal isa pilku ja Fergusse oma tahavaatepeeglis.

„Sul on õigus. Anna andeks, ma ei mõelnud.“

Fergus lasi signaali, kui nad sõitsid sisse viinapuuväätidega kaetud kivist kaare alt ning möödusid raudväravatest, mis viisid

häärberi juurde. Autode tuled ja vilkurid lõikasid oktoobriõhtu pimedusse ja Liam kummardus ettepoole. Tema tähelepanu ei tõmmanud mitte kohalikust graniidist ehitatud suur häärber ega kaarekujulisel sissesõiduteel seisvad inimesed. Tema nägi maja peauksest tupruvat valget suitsu. Ta avas ukse, kui auto peatus, ja nuusutas õhku – kemikaalide, mitte põleva puidu hõng. „Tulekahju ei ole,“ ütles Liam isale autost välja hüpates.

„Veel mitte, aga asi võib olla elektris. Pane mask ette, Liam,“ hüüdis isa talle järele.

Liam tõstis kindas käe märgiks, et kuulis isa, ja sörkis Jasperi juurde, kes Kittyt majast välja juhatas. „Vanaema, kas sinuga on kõik korras?“ küsis Liam nende juurde jõudes.

Naine noogutas kõhahooiga võideldes.

Liam silitas vanaema käsivart ja vaatas Jasperi poole. „Kas Sophie ja väike tüdruk on ikka veel majas?“

Jasper noogutas napilt. „Olime suurema osa ülemisest ja põhi-korrusest läbi vaadanud, kui preili Kittyt kõhahooig haaras.“

„Hea küll. Las isa vaatab teid mõlemaid üle,“ ütles Liam, kui hakkas majja minema, ja pööras siis kannalt ringi taibates, mille lõhna ta tundis. „Jasper, te ei pannud ju tossumasinat tööle?“

„Kindlasti mitte, härra Liam. Nagu teie isa ütles, keelasin proua Kittyt ja proual sel aastal *halloween*'i ajal tossumasinat kasutamise.“

Kuna *prouale* ei meeldinud, kui talle öeldi, mida ta tohib ja ei tohi teha, ei välistanud Liam võimalust, et suitsu põhjuseks oli Colleen ja tossumasin. Fuajeesse astudes vajutas ta kaks korda lülitile oma kiivril. Valguskiir lõikus hägusse ja andis talle 180-kraadise vaate. Ta sörkis läbi fuajee, hüüdis Sophie nime ja üritas suitsu allikat leida. Ta märkas midagi, mida ta pidas suitsu allikaks, samal hetkel, kui kuulis kedagi kõhimas.

Ühest elutoast koperdas välja pikkade tumedate juustega naine. „Sophie, ma olen Liam.“ Ta kergitas naise juurde astudes kiivrit.

Naine lasi alla teksajaki, mida ta oli suu ja nina ees hoidnud. Tema nägu oli kahvatu, kuldpruunide silmade ääred punased. Ta

nägi välja kurnatud ja kabuhirmul. „Mu tütar. Ma ei leia oma tütart. Sa pead mind aitama...“ Ta hakkas uuesti kõhima.

„Sophie, ma otsin ta üles. Aga sina pead...“ Liam jäi vait, kui teine valguskiir tema omaga liitus. „Marco, vii ta siit ära,“ andis ta oma parimale sõbrale käsu.

Marco noogutas, tema ilmest oli võimatu midagi välja lugeda, kui ta käe õe poole sirutas.

Sophie tõmbus eemale ja raputas paaniliselt pead. „Ei, ma ei saa minna. Ma pean aitama teda leida. Sa ei...“

Vend katkestas teda. „Pagan, Soph, ära ole kangekaelne. Me leiame ta üles, aga sa pead...“

„Ei, ei, te ei saa aru. Ta kardab tuld... tuletõrjujaid. Ja ta ei...“ Naise hääl murdus nutuks. Liam nägi, millist meeletut pingutust nõuab naiselt enesekontrolli taastamine, aga ta suutis lause lõpetada. „Ta ei saa rääkida.“

Liam ja Marco vahetasid pilke. Nende töö muutus just märksa raskemaks. „Sophie, ma võtan hingamisaparaadi ja kiivri...“

„Kuraditki sa ei võta,“ ütles isa raadiovastuvõtjasse. Marco ütles tema kõrval sedasama.

Liam teadis, miks nad muretsevad, ega teinud sellest väljagi. Ta ei saanud praegu selle peale mõelda. Ta ei tohtinud mälestust laohoonest oma mõttesse lasta. „Ma leian selle väikese tüdruku üles. Mis ta nimi on?“

Sophie vaatas talle otsa, nagu usuks teda, ja pühkis silmi. „Mia. Tema nimi on Mia.“ Kõhahoost haaratud Sophie nägi vaeva, et õlal seljakotti võtta. Ta tõrjus Liami abipakkumise, sobras kotis ja võttis kõrbenud kõrvaga roosa sea. „Meie korteris LA-s oli tulekahju. Peale Mia on põrsas Peppa pea ainus asi, mis õnnestus päästa. Sellest on ehk abi, kui sa näitad talle...“ Sophie hammustas alumist huult ja ulatas mehele mängulooma. „Palun, Liam, palun otsi ta üles. Ta on ainus, kes mul on.“

Liam pistis roosa sea taskusse. „Praegu tundub, et tulekahju ei olegi. Sophie, temaga saab kõik korda. Ma leian ta,“ lubas Liam.

„Jeesus, Soph. Miks sa ei helistanud? Miks sa...“

Liam ei hakanud Sophie vastust oodates aega raiskama. Ta jooksis peatrepi taga oleva ukse juurde. Uks viis keldrisse, mis oli lapsena tema õudusunenägudes tähtsat osa mänginud. Ilmselt sellepärast, et vanemad vennad ja nõod olid traumeerinud teda lugudega ammusurnud piraatidest, kes kitsastes koridorides ja salatunnelites kummitasid. Kui ülemised korrused olid juba läbi otsitud, oli võimalik, et ta leiab Mia siit alt.

Paakil uksest tulvas suitsu ja Liam sättis hingamisaparaati, enne kui ukse täielikult avas. Kohe kui ta ukse lahti tõmbas, ründas teda paks suitsulaam. Valguskiir lõikas läbi tossu ja valgustas keerdtreppi.

Liam hakkas trepist alla minema, kiviseinad tõmbusid tema ümber koomale ja juhatasid ta liikumist ja lärmi täis avarasse ruumi. Hääled kostsid raadiosaatjast – karjumine, kiirelt üksteisele järgnevad püssilasud. Algul vaikne tulistamine muutus valjemaks. *Maha. Maha.* Ta roomas Billy juurde, kes lamas põrandal, laserkiired siksakitasid tema pea kohal laohoone ühest seinast teise. Karjumine. Kõik karjuvad. Kuul purustas tolli kaugusel tema peast betooni, esimesele järgnes teine...

Miski nügis mitu korda tema jalga, iga torge oli tugevam ja meenutus hakkas hääbuma. Liam vaatas alla. Väikesed sinisilmad vaatasid tema poole. See oli must kass. Tal läks hetk aega, et pead selgeks saada ja rahuneda. Ta ei olnud Bostonis; ta oli Greystone'i trepil.

Keegi karjus raadiosaatjasse. „Liam, kas sinuga on kõik korras? Liam, kurat, vasta mulle.“